

פרשת צו-פרה תשפד – למה פרה אדומה מטמאת את העוסקים בה?

1. **משנה מגילה כט,א:** ראש חודש אדר שחל להיות בשבת - קורין בפרשת שקלים, חל להיות בתוך השבת [באמצע השבוע] מקדימין לשעבר ומפסיקין לשבת אחרת. בשניה זכור, בשלישית פרה אדומה, ברביעית החודש – **רש"י:** פרה אדומה - להזהיר את ישראל לטהר שיעשו פסחיהן בטהרה.

שולחן ערוך סימן תרפה: יש אומרים שפרשת זכור ופרשת פרה אדומה חייבים לקראם מדאורייתא, לפיכך בני היישובים שאין להם מנין, צריכים לבוא למקום שיש מנין בשבתות הללו.

ערוך השולחן תרפה,ז: נראה דיש לזה רמז בתורה, דהנה בפרשת פרה כתיב באמצע הפרשה: 'והיתה לבני ישראל לחוקת עולם' ודרשינן בספרי שתהא נוהגת לדורות. דאפר פרה אינו תלוי במקדש, דגם בזמן האמוראים היה להם אפר פרה, כדאמרינן (חגיגה כה,א) שהחברים בגליל היו משמרים יין ושמן טהורים לנסכים ומנחות (ומובן שהיו טהורים בעצמם). ובסוף הפרשה כתיב שוב 'והיתה להם לחוקת עולם' ומיותר הוא, אלא דאתי לענין קריאת הפרשה אף בזמן דליכא אפר פרה.

2. **במדבר יט,ב:** זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על – **רש"י:** לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת, לפיכך כתב בה חוקה, גזירה היא מלפניו אין לך רשות להרהר אחריה.

תנחומא משפטים ז: 'ואת חקתי תשמרו ללכת בהם' - דברים שיצר הרע משיב עליהן ואומות העולם משיבין עליהן, ואלו הן: לבישת שעטנז, ואכילת חזיר, ורוק היבמה, והרבעת כלאים, ושור הנסקל, ועגלה ערופה, וצפורי מצורע, ופטר חמור, ובשר בחלב, ושעיר המשתלח.

רש"י במדבר ט,כב: 'פרה' - משל לבן שפחה שטינף פלטין של מלך, אמרו תבוא אמו ותקנח הצואה. כך תבוא פרה ותכפר על העגל. 'אדמה' – על שם 'אם יאדימו כתולע' שהחטא קרוי אדום. 'תמימה' - על שם ישראל שהיו תמימים ונעשו בו בעלי מומין, תבא זו ותכפר עליה ויחזרו לתמותם. 'לא עלה עליה עול' - כשם שפרקו מעליהם עול שמים.

נדה ט,א: כתיב 'מי יתן טהור מטמא – לא אחד?' ... אלו מי הנדה שהמזה ומזין אליו טהור והנוגע במים **טמא** ... והיינו דאמר שלמה 'אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני'.

במדבר שם: וכבס בגדיו ורחץ בשרו במים ... וטמא הכהן עד הערב: והשרף אתה יכבס בגדיו במים ורחץ בשרו במים וטמא עד הערב – **רמב"ם פרה אדומה ה:** כל העוסקין בפרה מתחלה ועד סוף, מטמאין בגדים ... שנאמר בשוחט ומשליך עץ ארז 'וכבס בגדיו ורחץ בשרו', ונאמר בשורף 'יכבס בגדיו', ונאמר 'וכבס האוסף את אפר הפרה' .. וטעונון טבילה והערב שמש.

3. **התוועדיות הרבי מליובאוויטש תשמח ב/423 (ביום השלושים לפטירת רעייתו):** מצינו במדרשי חז"ל שכאשר הגיע משה לפרשת טומאת מת, אמר רבש"ע, **במה תהא טהרתו?** ... ויש לבאר: לאחר כל הביאורים וההסברים קשה לבטל את הפעולה והרושם דהעדר החיים, עד כדי כך שלא יישאר ספק בהרגש הלב בכך שהקב"ה הוא טוב הנראה והנגלה ונותן מידו המלאה והפתוחה.

באר יוסף חוקת: כדי שלא יבוא להרהר אחרי מידת דינו של הקב"ה, בשאלת צדיק ורע ורשע וטוב לו, ואמרה הגמרא (ברכות ז,א) שמשה ביקש לפני הקב"ה 'הראנו נא את כבודך' ולא קיבל תשובה. לכן כדי להשריש האמונה שאי אפשר לנו להבין ולהשיג דרכי ה' והנהגתו בעולם, ניתנה לנו מצוה זו הבלתי מובנת ונראית כשני הפכים, לטהר טמאים ולטמא טהורים, ואנו מקיימים אותה רק כחוק. בזה נבאר גמרא מנחות כט,ב, שהראה הקב"ה למשה את רבי עקיבא משיב לשאלת תלמידיו, 'זו מנין לך', והשיב 'זו הלכה למשה מסיני' והתיישרה דעתו של משה. הנה בזה היה רמז ליישוב דעתו של משה ששאל בעצמו אחר כך "זו תורה וזו שכרה?!" והשיב לו הקב"ה שתוק כך עלה במחשבה. היינו שכשם שיש בתורה דברים נעלמים מעין כל חי, כך בהנהגת העולם חוקים והנהגות בלתי מובנים לנו.

4. **התוועדיות תשמד ד/454:** הביאור בעניין 'טומאת כל העוסקים בפרה': ידוע הסיפור שאירע אצל האדמו"ר האמצעי, שתוכנו שנתנית תיקון וסדר תשובה לזולת יכולה להיות רק כששינה שייכות מסויימת – בדקות דדקות – למצבו של הזולת ... ולכן כדי לטהר יהודי שנגע בטומאה עד לטומאה הכי חמורה דהיפך החיים, צריך שתהיה למיטהר שייכות מסוימת (בדקות) למצב דהיפך הטהרה. אמנם לא באופן חמור כמותו ח"ו, שאז לא יכול לטהר אותו שהרי אין חבוס מתיר עצמו, כי אם בדקות בלבד, טומאה עד הערב בלבד, ואז נקל יותר להרגיש את מצבו של הזולת ולסייע לו.